

seznať, které zvláštní okolnosti by odůvodňovaly názor obou stolic, že jde o útok na soud sám. Lze tu pominouti subjektivní stránku, jíž se letmo dotýká odvolací soud, ana subjektivní stránka může míti význam jen, lze-li v závadném tvrzení obžalovaného po stránce objektivní spatřovati útok na soud. Po této stránce jest však uvážiti, že v tvrzení, o něž jde, je výslovně řeč jen o většině trestních soudců, tedy jen o části soudců okresního soudu v Teplicích. Nesprávné je, opírají-li obě stolice názor, že byl napaden sám soud, o skutečnost, že nebyli pojmenováni trestní soudcové, na které obviněný míří. To nemění nic na věci; proto zůstávají obviněnými — třeba jen anonymně — jen jednotliví soudcové. Neudržitelný je však další důvod odvolacího soudu, že jednotliví soudcové, nejsouce pojmenováni, nemohli uplatniti žalobní právo. Je v nauce nesporné a uznáno i judikaturou nejvyššího soudu, že v takovém případě, kde byl napaden nepojmenovaný člen určité kolektivity, je každý její člen oprávněn k žalobě. Hledíc na tuto stálou judikaturu nejvyššího soudu, nemůže býti pochybné, že každý z trestních soudců okresního soudu v Teplicích byl oprávněn podati pro ono tvrzení obžalovaného soukromou obžalobu. Důvody obou nižších stolic, o něž opírají soudy ty zjištění, že výrok, o něž tu jde, směřoval proti okresnímu soudu v Teplicích jako úřadu, neobstojí tedy již se stránky objektivní, tím méně subjektivní, a není tedy tento výrok ve skutečnosti vůbec odůvodněn. Jest tedy tento výrok obou rozsudků nejen po stránce formální zmatečný pro nedostatek důvodů, nýbrž i po stránce věcné zakládá se na nesprávném právním pojetí ustanovení čl. V. zákona čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a § 488 tr. zák. Bylo proto v tomto bodu zmateční stížnosti vyhověti; rozsudky obou stolic co do výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a čl. V. cit. zák., spáchaným projevem o způsobu protokolace trestních soudců, zrušiti jako zmatečný a v důsledcích toho zrušiti i výrok o trestu a výroky s tím související a věc vrátiti okresnímu soudu v Litoměřicích, by ji znovu projednal a rozhodl v rozsahu zrušení, dbaje při tom nezrušeného výroku, odsuzujícího obžalovaného pro přestupek podle § 491 tr. zák. a čl. V. cit. zák. (bod I.).

Čís. 3881.

Proti § 10 a 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. může jednati kdokoliv, i nesoutěžitel.

Soutěž může přicházeti v úvahu nejen ohledně určité dodávky zboží nebo práce, nýbrž i ohledně objednávek a prací již zadaných neb i budoucích.

Pojem »za účelem soutěže« vyžaduje, by tu bylo jednání, které jest na venek způsobilé sloužiti účelům soutěže, a by pachatel předsevzal toto jednání v úmyslu směřujícím k soutěži.

Jednající musí chtíti přivoditi prospěch neb újmu jednoho soutěžitele v poměru k jiným soutěžitelům, po případě, je-li sám soutěžitelem, svůj prospěch na újmu jiných soutěžitelů.

Musí se jednati o ohrožování zájmů soutěžitelských při stycích hospodářských.

Ideální souběh přečinu zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927 s přestupkem proti bezpečnosti cti jest možný.

Reklama (§ 25 zák. čís. 111/1927) předpokládá vychvalování vlastního podniku na rozdíl od zlehčování cizího podniku.

Uveřejnění rozsudku (§ 40 zák. čís. 111/1927) není závislým od toho, zda jde o čin lehčího či těžšího rázu, nýbrž jen od uvážení soudu, zda je účelným.

(Rozh. ze dne 24. května 1930, Zm I 620/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 18. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. Odvolání obžalovaného z výroku, jímž bylo soukromému obžalobci přiznáno oprávnění, uveřejniti rozsudek na útraty obžalovaného jednou v časopisu Č. S., zamítl, pokud čelilo proti tomuto výroku vůbec; vyhověl mu však v tom směru, že jest soukromý obžalobce oprávněn uveřejniti na útraty obžalovaného v Č. S. jen výrok rozsudečný do 14 dnů od doručení rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího a že nejvyšší míra útrat uveřejnění nesmí přesahovati 200 Kč.

Důvody :

Stížnost uplatňuje zmateční důvody podle § 281 čís. 4, 9 a 10 tr. ř. Jest předeslati, že podle důvodů rozsudečných vzal soud prvé stolice za prokázáno, že obžalovaný zhotovil a dodal Josefu Š-ovi vadný otoman, že Josef Š. tento otoman dal Josefu S-ovi s tím, by jej prodal a mu zhotovil jiný a že, když pak Josef S. onen vadný otoman nabízel obžalovanému ku koupi, obžalovaný mu na dotyčnou otázku řekl, že jest to práce Antonína Š-y. S hlediska zmatku podle § 281 č. 9 a) tr. ř. vytýká stížnost, že obžalovaný vzhledem ke zjištěné okolnosti, že tehdy, kdy prý pozastavený výrok učinil, otoman kupoval a neprodával, nebyl soutěžitelem a že tudíž nemohl výrok učiniti za účelem soutěže. Ze slov zákona o nekalé soutěži v § 10 a v odpovídajícím § 27, »kdo za účelem soutěže«, vychází jasně najevo, že proti § 10 a 27 citovaného zákona může jednati kdokoliv, tedy i nesoutěžitel (Skála str. 135). Nehledíc však k tomu, byl obžalovaný podle zjištění rozsudečných, jsa v témže oboru jako podnikatel v témže místě jako soukromý obžalobce činným, soutěžitelem po rozumu § 46 cit. zák., ana soutěž může přicházeti v úvahu nejen ohledně určité dodávky zboží nebo práce, nýbrž třeba i ohledně objednávek a prací již zadaných neb i budoucích. Pojem »za účelem soutěže« vyžaduje, by tu bylo jednání, které jest navenek způsobilé sloužit účelům soutěže, a by pachatel předsevzal toto jednání v úmyslu směřujícím k soutěži. Jednající musí chtíti přivoditi prospěch neb újmu jednoho

soutěžitele v poměru k jiným soutěžitelům, po případě, je-li sám soutěžitelem, svůj prospěch na újmu jiných soutěžitelů. Předpisy zákona o nekalé soutěži mají za účel chrániti poctivost obchodních a živnostenských styků a mařiti jednání směřující k tomu, by si někdo při obchodování se zbožím a při živnostenských pracích zjednával nekalými prostředky prospěchy v témž oboru; musí se tudíž jednati o ohrožování zájmů soutěžitelských při stycích hospodářských. (Skála str. 66, rozh. říš. soudu německého sv. 58 č. 430). Že takový úmysl jest spíše nasnadě u soutěžitele, než u osoby třetí, nesoutěžející, jest na bíledni. Že obžalovaný tak jednal a že jeho úmysl v onom smyslu tu byl, soud zjišťuje a odůvodňuje mimo jiné i poukazem na to, že obžalovaný již jednou proti Antonínu Š-ovi předsevzal podobné jednání. Není proto zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. odůvodněn.

S hlediska zmatečného důvodu podle § 281 čís. 10 tr. ř. vytýká stížnost, že, i kdyby slova Josefem S-em tvrzená skutečně padla, zakládala by jen skutkovou podstatu buď přestupku podle § 25 neb 26 zákona o nekalé soutěži, nebo přestupku proti bezpečnosti cti. Co se přestupku proti bezpečnosti cti dotýče, stížnost přehlíží, že soud kromě výroku zjistil i, že výrok byl učiněn za účelem soutěže, že v onom výroku byly údaje o poměrech podniku soukromého obžalobce, o nichž obžalovaný věděl, že jsou nepravdivé a způsobilé poškoditi podnik soukromého obžalobce; tedy okolnosti s urážkou na cti nesouvisející a jinou skutkovou podstatu zakládající. Jest ovšem připustiti, že obžalovaný mohl oním výrokem porušiti více statků, a to jednak čest soukromého obžalobce, jednak dobré mravy při soutěži se soukromým obžalobcem, a že tu byl tak zv. ideální souběh. Mohl tudíž obžalovaný po případě býti uznán vinným tím i oním deliktem, to by však nebylo v jeho prospěch. Že nešlo o reklamu pro podnik obžalovaného, která předpokládá vychvalování vlastního podniku na rozdíl od zlehčování cizího podniku, vychází jasně najevo ze samotného výroku, a není tu proto podstata tohoto přestupku vůbec. Co se přestupku podle § 26 zákona o nekalé soutěži dotýče, stížnost přehlíží, že nešlo podle zjištění soudu nalézacího o pouhé nesprávné označení původu zboží, pokud se týče výrobku (§§ 8, 9 cit. zák.), nýbrž o údaje nepravdivé, učiněné o podniku soutěžitele za účelem soutěže a o údaje způsobilé zlehčiti tento podnik, tedy o něco docela jiného, než jest pouhé falešné označení původu výrobku. Pokud stížnost vytýká, že v souzeném případě obžalovaný se soukromým obžalobcem vůbec nesoutěžil, stačí poukázati na to, co již shora uvedeno a podle čehož se nemusí jednati právě o nějaký zrovna projednávaný určitý obchod, neb zrovna předsevzaté zadávání určité práce, nýbrž že se soutěž může vztahovati i na zakázky již dojednané a i budoucí. Bylo proto zmatečnī stížnost zavrhnouti jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou.

Odvolání z výroku o uveřejnění rozsudku bylo zamítnouti, neboť toto uveřejnění, které jest jedním z nejúčinnějších prostředků k stíhání nekalé soutěže, není závislým od toho, zda se jedná o čin lehčího či těžšího rázu, nýbrž jen od uvážení soudu, zda je takové uveřejnění v tom

kterém případě účelným. Že pak v souzeném případě tomu tak je, vychází najevo z toho, že jde již o druhý útok obžalovaného proti soukromému obžalobci. Soud měl však podle § 40 cit. zák. vysloviti, v jakém rozsahu a do kdy se tak má státi, a jaká má býti nejvyšší výměra útrat (§ 40 odst. 2 a 3 cit. zák.). V tom směru bylo odvolání vyhověti a omeziti uveřejnění na pouhé uveřejnění výroku rozsudečného o vině a trestu do 14 dnů od doručení tohoto rozhodnutí s tím, že míra útrat uveřejnění nesmí přesahovati 200 Kč.

Čís. 3882.

Omyl v předmětu (error in corpore) pachatele (§ 140 tr. zák.) neomlouvá.

(Rozh. ze dne 24. května 1930, Zm II 102/30.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 24. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle § 140 tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká, že otázka na zločin zabití (první hlavní otázka) byla porotcům dána nesprávně, an porotní soud nebral při sestavování otázek zřetel na stěžovatelovu obhajobu, podle níž prý, když šel ven ze sálu, nevěděl, kdo byl u dveří, tak že nešlo o to, by podnikl něco v nepřátelském úmyslu proti Ferdinandu Č-ovi, a jen omylem se stalo, že místo Č-a stál u dveří (usmrcený potom) František K. Těmito nedosti jasnými vývody mělo býti zřejmě řečeno totéž, co je v tom ohledu vyličeno v důvodech obžalovacího spisu, kde se uvádí, že obžalovaný, spatřiv venku K-u, přistoupil k němu a v domnění, že má před sebou Č-a, na něhož čekal, bodl ho kuchyňským nožem do pravé strany krku a tak mu přivodil smrtelnou ránu. Dále se tam praví, že obžalovaný připustil, že se chtěl Č-ovi pomstíti, z čehož obžaloba usuzuje na jeho nepřátelský úmysl. Okolnost, kterou se hájil obžalovaný, že proti K-ovi nepřátelský úmysl vůbec neměl, a že ho bodl jen z omylu, označují důvody obžalovacího spisu správně za nerozhodnou, poněvadž, směřoval-li jeho nepřátelský úmysl proti osobě, kterou považoval, třebaš mylně, za Č-a, zodpovídá i za výsledek svého jednání proti této osobě, t. j. proti K-ovi. Došloť tak v obžalobě právem uplatnění právní hledisko, že omyl v předmětu (error in corpore) pachatele neomlouvá.

Čís. 3883.

Ustanovením § 21 tisk. nov. je zavedeno bezpodmíněné ručení rázu ryze majetkového za cizí zavinění i bez vlastního zavinění.

Výrok podle § 21 tisk. nov. o ručební povinnosti vydavatele a vlast-